

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Toinen kirja

RAITA JAUHAINEN

Allianssi.125

Terra Unionia

Toinen kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Toinen kirja

Isälle

1. painos

© 2013 Raita Jauhiainen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-731-5

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Marista tuntui kuin koko maailma olisi pysähtynyt. Hiljaisuus sulkeutui hänen ympärilleen ja eristi hänet todellisuudesta. Hän odotti ahdistuvansa hetkellä millä hyvänsä, vaikkei tuntenutkaan mitään. Hän oli turta. Onneksi hämärää huonetta valaisi pieni ikkuna. Sen takaa näkyi kuitenkin vain liikumatonta metsää. Se oli näkymä, jota vastaavaa Mari ei ollut nähnyt aikaisemmin.

Mari hengähti syvään. Pahinta tässä hitaasti kuluvasa hetkessä oli odottaminen. Nyt hänellä oli viimein aikaa miettiä sitä, mitä Gavialiksessa oli tapahtunut ja kuinka hänen elämänsä suunta oli peruuttamattomasti muuttunut. Toki hän olisi voinut asettua makuulle kovaa alustaa vasten paetakseen ajatuksiaan uneen, mutta häntä ei väsyttänyt. Sen sijaan hän istui kapealla sängyllä ja mietti kohtaloaan. Oli ollut ihme, että hän oli päässyt ulos kaupungista. Vielä ihmeellisempää oli kuitenkin se, minne hän oli päätnyt.

Mari turhautui. Hän olisi halunnut unohtaa tapahtuneen, tai ainakin olla ajattelematta sitä, mutta huoneen hiljaisuus ei sallinut sitä. Täällä hän ei nähnyt ketään, ei kuullut mitään, ja siksi hänellä ei ollut mitään muuta ajateltavaa. Oli lähes käsittämätöntä, että kaikki minkä hän oli tiennyt todeksi, oli kadonnut. Jäljellä oli enää hämärä askeettinen huone ja sitä himmeästi valaiseva pieni ikkuna, josta avautui näkymä, jota vastaavaa ei enää muualta maailmasta todennäköisesti löytynyt.

Hänen saapumisensa raja-asemalle Lena Vaalin kanssa oli käynnistänyt nopean tapahtumien ketjun. Hänet oli ympäröinyt joukko rajavartijoita, jotka olivat saartaneet hänet yhtä nopeasti kuin valpastunut joukko keltakaartilaisia. Rajavartijat olivat myös kommunikoineet kuten keltakaartilaiset. Yksikään heistä ei ollut puhunut toisilleen hänen kuultensa, vaan he olivat viestineet keskenään ilmein ja elein. Mutta toisin kuin kaartilaiset, rajavartijat hänen ympärillään olivat naisia. Joka ikinen ruskeaan univormuun pukeutu-

nut rajavartija oli ollut nainen. Vaikka Mari oli osannut odottaa näkevänsä naisia, näky oli silti yllättänyt hänet.

Kun Mari oli saatettu asemarakennuksen sisätiloihin, kolme rajavartijaa oli tarkistanut, ettei hän ollut kantanut aseita tai muuta aseeksi luokiteltavaa esinettä taikka ainetta. Hän oli joutunut riisuutumaan, ja hänet oli tutkittu kummallisen näköisin käsilaittein. Yksi rajavartijoista oli varsin tarkasti dokumentoinut toimenpiteen pitelemäänsä laitteeseen, joka muistutti hieman arkikäyttöön tarkoitettua viestintä. Kun hän oli saanut vaatteensa takaisin ja pukeutunut, hänet oli ohjattu nopeasti huoneeseen, jossa hän yhä odotti. Kukaan ei ollut puhunut hänelle täällä, kukaan ei ollut käynyt hänen luonaan. Ei edes Lena, joka oli hoitanut osuutensa taidokkaasti esittäessään, ettei tiennyt Marista sen enempää kuin muutkaan terraunionialaiset rajavartijat.

Mari painoi takaraivonsa seinää vasten. Eristys ja hiljaisuus olivat sumentaneet hänen ajantajunsa. Hän ei enää tiennyt, kuinka kauan oli pyöritellyt ajatuksiaan, eikä hän osannut sanoa, tuntuiko hänestä huoneessa vietetty aika pitkältä vai lyhyeltä. Tarkkailtiinko häntä? Mahdollisesti. Normaalisti tällainen asia olisi ärsyttänyt häntä, mutta juuri nyt hän oli liian turta välittääkseen. Hän halusi vain odotuksen loppuvan. Se, ettei tapahtunut mitään, oli hänestä tukahduttavaa. Hän oli tottunut tehokkaaseen toimintaan: siihen, että toimittiin nopeasti ja empimättä. Hän ei ollut osannut edes kuvitella viettävänsä ensimmäiset tuntinsa Terra Unioniassa istuen yksin ja kuunnellen hiljaisuutta. Kai hänen tulollaan oli näille ihmisille jotain merkitystä?

Mari hengähti syvään. Hän tunsi olonsa tyhjäksi. Se oli tunne, jota hän ei ollut joutunut kohtaamaan vuosikausiin. Nyt häneltä olivat kuitenkin loppuneet keinot torjua tunne tietoisuudestaan. Kaikki oli poissa. Kaikki, mistä hän oli ikinä välittänyt, oli luisunut pois hänen otteestaan. Elämä, jonka eteen hän oli tehnyt vuosia töitä, oli kadonnut. Kuinka niin saattoi olla?

Oliko kaikki siis ollut turhaa? Oliko hän todella taistellut tiensä huipulle joutuakseen luopumaan saavutuksistaan? Siinä ei ollut mitään järkeä. Elämän ei pitänyt mennä näin. Tämän ei pitänyt olla tulos hänen valinnoistaan. Hänen työllä ja vaivalla saavuttamansa status ei voinut olla täysin yhdentekevää ja arvoton. Hän ei voinut hyväksyä sitä.

Aix.

Kun Mari muisti miehen kasvot, hän erehtyi tuntemaan hetken jotain etäisesti kaipuuta muistuttavaa tunnetta. Mari ei kuitenkaan voinut hyväksyä sitä ja tukahdutti reaktion, sillä Aix oli nyt merkityksetön. Miehellä ei ollut enää hänen elämäänsä mitään vaikutusvaltaa, ja aika, jonka hän oli viettänyt

tämän kanssa, oli peruuttamattomasti ohi. Mitä hän oli ikinä erehtynytkin miehestä kuvittelemaan, ei ollut totta. Se ei ollut koskaan ollut totta. Aix oli nyt muisto hänen omasta typeryydestään ja heikkoudestaan. Häntä hävettivät tunteet, joita hän oli miestä kohtaan tuntenut. Mikäli hän siis tunsikin Aixa kohtaan enää mitään, kyse oli ainoastaan tottumuksesta. Aix oli hänelle tapa, josta hänen tuli päästä eroon. Hän ei ollut koskaan nähnyt tästä kuin yhden puolen: puolen, jonka hän oli värittänyt mieleisekseen.

Mari yritti rauhoittaa mieltään, mutta jokin hänessä syttyi. Niin tapahtui hänen tahtomattaan kuin kyse olisi ollut vaivasta. Hänessä heräsi nimittäin vahva ja selkeä tunne, joka oli tasainen seos katkeruutta ja vihaa.

Nyt, kun Mari oli kaukana Gavialiksesta, hän näki todellisuuden sellaisena kuin se oikeasti oli. Hän naurahti hiljaa. Oli uskomatonta, kuinka sokea hän oli ollut. Hänen olisi pitänyt tietää paremmin. Hänen olisi pitänyt tajuta, ettei maailmassa ollut ketään, jolle uhrata tunteitaan, sillä ihmisiin ei voinut luottaa. Hän oli tiennyt sen koko ajan. Siitä huolimatta hän oli halunnut unohtaa asian Aixin kyseessä ollessa, ja nyt hän maksoi siitä.

Marin oli tosin myönnettävä, että Aix oli ollut ovela. Mies oli onnistunut huijaamaan häntä erittäin taidokkaasti. Taistelu oli kuitenkin nyt ohi, ainakin toistaiseksi. Hän oli nyt täällä, Terra Unioniassa, ja täällä Aix lakkasi olemasta todellinen ihminen. Täällä mies ei merkinnyt hänelle enää mitään, kuten ei terraunionialaisillekaan. Aix saattoi saapastella omahyväisenä Gavialiksessa juuri nyt, mutta täällä mies oli olematon. Hän oli ainoastaan enää muisto, joka haalistuisi pian. Marin miehen kanssa viettämässä ajassa oli siis ollut kyse epätavallisesta elämänvaiheesta, jolloin Mari ei ollut oma itsensä. Siinä ei ollut enää mitään muuta, siinä ei ollut koskaan ollut kyse mistään sen kummallisemmasta.

Mari tunsikin olonsa taas päättäväisemmäksi. Hänen uusi elämänsä alkaisi tänään. Mutta kuinka kauan sitä kestäisi? Olisiko oleskelu täällä todellakin lopullista, kuten hänelle oli jankutettu? Vai voisiko hän sittenkin palata Gavialikseen hengähdettyään hetken piilossa muulta maailmalta? Ehkä hän voisi oleskella Terra Unioniassa jonkin aikaa suunnitellakseen, kuinka antaisi Aixille takaisin. Sillä kuka häntä estäisi, jos hän haluaisi palata takaisin? Ennen pitkää Gavialiksessa täytyisi paljastua totuus ja hänet todettaisiin syyttömäksi, vaikkei kukaan ollut häntä vielä virallisesti syylliseksi tuominnutkaan.

Lisäksi Terra Unioniaan tutustuminen voisi olla hyödyllinen kokemus. Ehkä täällä oli käytössä lääketieteellisiä innovaatioita, joita ei ollut muualla maailmassa keksitty. Hän voisi siis ottaa selvää asioista, jotka olisivat hänelle

meriitti, kun hän palaisi takaisin Gavialikseen. Hänellä voisi palatessaan olla terraunionialaista tietämystä, jota muilla lääkäreillä ei ollut. Ja kun hän palaisi Gavialikseen, Aix ei enää aliarvioisi häntä. Hän kostaisi miehelle. Hän tekisi kaikkensa, että tämä lähetettäisiin Gaskariin, sillä mies oli Marin maineen tahratessaan rikkonut reilun kilpailun koodistoa. Hän ei suostuisi tappioon, ei edes nyt. ”Voitonhalu pysyy”, kuten yksi Gavo Hirundan teeseistä kuului, ja Mari uskoi siihen täydestä sydämestään. Hän voittaisi vielä Aixin.

Marin sydän alkoi hakata, ja hän tunsu olonsa kevyemmäksi kuin kertaa-kaan Gavialiksesta lähdettyään. Hän oli aidosti innostunut. Terra Unionia saattoi todellakin olla mahdollisuus, jolla hän voisi vahvistaa asemaansa maailman johtavien lääkärien joukossa. Hän palaisi vielä menestyjien joukkoon vahvempuna kuin koskaan. Hänen täytyisi vain odottaa kohun laantumista Terra Unionian rajan takana. Vasta sitten hän voisi jatkaa elämäänsä. Ennen kuin näin tapahtuisi, Terra Unionia tarjosi hänelle mahdollisuuden koota ajatuksia ja suunnitella paluuta. Täällä häntä ei uhkaisi mikään. Ainoa uhka hänen uudelle alulleen olisi... Jani 821771.

Mari hengähti syvään. Hän ei ollut uhrannut Janille ajatustakaan rajalta paluun jälkeen, vaikka mies tiesi hänestä liikaa. Mikä saisi Janin pysymään hiljaa? Jani oli kuitenkin kotoisin Gavialiksen ensimmäiseltä kehältä, ja hänen ansionsa olivat mitättömät. Jani ei ollut yltenyt edes viiteenkymmeneen hopeasiipimerkkiin asti, mikä oli naurettavan heikko osoitus menestyksestä, puhumattakaan pätevyydestä, joten miehen täytyi olla joko haluton kilpailemaan tai patalaiska. Jos kyse oli laiskuudesta, Jani voisi hyvinkin tuntea suurta houkutusta ansioitua helposti ja nopeasti. Nyt miehellä oli siihen mitä parhain mahdollisuus, sillä hänen ei tarvitsisi tehdä muuta kuin kertoa poliisille, missä Mari oli. Tämän tehtyään Janin hopeasiipimerkkien määrä nousisi yhdessä yössä, ja ehkäpä ensimmäistä kertaa elämässään hän saisi huomiota ja toisten hyväksyntää. Joten jos Janilla oli nyt mahdollisuus parantaa asemaansa ja elintasoaan, miksei hän tekisi niin? Aixin biologisena lapsena Jani saattoi olla luonteeltaan häikäilemätön ja siten kykenevä melkein mihin tahansa oman etunsa ajamiseksi.

Mari huokaisi. Hän vilkaisi huoneen lukittua ovea ja muistutti itseään siitä, ettei oven avauduttua huoneeseen astuisi Jani taikka Aix. Joten mitä tahansa Jani aikois Gavialiksessa tehdä tai jättää tekemättä, oli hän Marin vaikutusvallan ulottumattomissa. Mari oli nyt Terra Unioniassa. Hän oli päätynyt paikkaan, jota ei ollut virallisesti edes olemassa. Poliisi ei voinut tulla noutamaan häntä takaisin Gavialikseen, sillä terraunionialaiset eivät halunneet alueelleen ulkopuolisia ja olivat valmiita puolustamaan rajojaan.

Tämä asia oli tullut Marille varsin selväksi sekä rajalla vietetyn yön että raja-asemalla vietettyjen tuntien aikana.

Mari jäi tuijottamaan lukittua ovea huoneen vastakkaisella seinällä, ja hän tajusi, ettei kukaan oikeasti tuntenut häntä täällä. Kukaan ei odottanut häneltä asioita, joita tohtori Mari Alaudalta tyypillisesti odotettiin. Täällä keitä eivät kiinnostaneet Gavialiksen pääsairaalan keinokohtusali taikka syntätilastot tyttölasten syntyvyydestä. Hän oli siis vapaa. Se tuntui helpottavalta, vaikkei Mari ollut koskaan tuntenut tarvitsevänsä vapautusta työstään. Työ oli kuitenkin antanut hänelle tarkoituksen. Siitä huolimatta ajatus uudesta elämästä, uudesta mahdollisuudesta, alkoi tuntua helpotukselta sen jälkeen, mitä hän oli joutunut viime päivinä kokemaan.

Samassa ovi avautui. Mari suoristi ryhtiään ja tuijotti ilmeettömästi eteenpäin. Hän näki kolmen terraunionialaisen rajavartijan astuvan huoneeseen, ja heidän liikkeensä aktivoi tilan valaistuksen. Mari huomasi yhden naisista olevan Lena Vaal.

Lenan näkeminen oli Marille helpotus. Nuoren naisen läsnäolo toi hetkeen varmuutta, vaikkei Lena voisi paljastaa muille tietävänsä Marista mitään. Silti hän näki mieluummin tutuiksi tulleet kasvot täysin tuntemattomien naisten sijaan.

Mari huomasi Lenan jäävän toisen rajavartijan kanssa huoneen toiselle puolelle. Kaksikko asettui oven molemmin puolin samalla, kun kolmas jatkoi rauhallista astelua huoneen poikki. Tämä nainen oli Lenaa ja toista ovenpieleen jäänyttä rajavartijaa huomattavasti vanhempi, ja Mari päätteli, että vanhempi nainen oli korkeammassa asemassa nuorempiinsa nähden. Iän myötä karttuneen kokemuksen oli nimittäin oltava meriitti myös rajan tällä puolella.

Maria verkkaisesti lähestyvä ruskeapukuinen nainen nappasi mukaansa tuolin ja asetti sen parin metrin päähän. Hän ei kuitenkaan istunut.

”Sulkekaa ovi”, nainen käski, ja Lena Vaal totteli naista välittömästi.

Mari risti käsivartensa rintansa alle. Hän tiesi kuulustelujen alkavan: kuulustelujen, joita hän oli osannut odottaa siitä hetkestä lähtien, kun oli suostunut Lenan mukaan.

”Aseta oikea kätesi tähän”, terraunionialainen nainen sanoi ja astui lähemmäs ojentaakseen litteän laitteen Marin nenän alle.

Laite muistutti tavallista datalevyä, mutta sen käyttöliittymä oli Marille vieras. Mari asetti kämmenensä laitteen näyttöä vasten, ja kun hänen sormenpänsä olivat koskettaneet laitteen pintaa, hän kuuli lähes välittömästi

vaimean merkkiään. Rajavartija veti laitteen takaisin tarkastellakseen sen pintaan tulostunutta dataa ja käänsi Marille selkäänsä.

”Mielenkiintoista”, nainen tokaisi. ”Meidän tietojemme mukaan sinua ei ole olemassa.”

”Onko se yllättävää?” Mari kysyi. ”Minun tietojeni mukaan teitä ei pitänyt olla olemassa.”

Nainen vilkaisi häntä olkansa yli, muttei sanonut mitään.

”Tässä minä kuitenkin olen”, Mari lisäsi.

”Niin näyttäisit olevan”, nainen lausahti ja istuutui viimein tuolille, jonka oli tuonut mukanaan. ”Enkä pidä siitä lainkaan.”

Nainen alkoi tarkkailla Maria kulmiensa alta. Ehkä hän halusi Marin tuntevan olonsa tukalaksi, joten Mari nosti leukaansa ja tuijotti naista takaisin. Terraunionialainen inhosi häntä. Naisen katse oli kylmä, ja siitä heijastui halveksunta. Se ei kuitenkaan häirinnyt Maria. Hän oli ollut naisten inhon kohteena aikaisemminkin, joten tämä terraunionialainen rajavartija olisi vain yksi mitätön tapaus pitkässä jatkumossa: tapaus, jonka hän unohtaisi huomiseen mennessä. Mari huomasi naisen katseessa myös epäilyä. Se ei ollut yllättävää, olihan hän tullut rajan takaa, ja Terra Unioniassa oli Marin käsityksen mukaan syvä epäluottamus muuta maailmaa kohtaan.

Rajavartijan tarkkailu ei häirinnyt Maria, mutta häntä alkoi pian ärsyttää naisen vaitonaisuus. Oliko tämä kykenemätön päättämään miten toimia vai mistä oli kyse? Häntä ärsytti hieman myös se, ettei hänellä ollut valtaa sanel-la tapahtumien kulkua. Hän ei pitänyt tilanteista, joissa hän koki olevansa täysin muiden armoilla. Hänen oli kuitenkin sopeuduttava ja mukauduttava. Tämä oli pakollinen vaihe ennen kuin hän saattoi aloittaa uuden elämänsä Terra Unioniassa. Hänen täytyi siis tukahduttaa tunteensa ja antaa terraunionialaisten hoitaa tarvittavat toimet tilanteen hoitamiseksi.

”Minun nimeni on Ammi Lupinus”, nainen sanoi viimein ja naputteli kevyesti pitelemänsä laitteen pintaa.

Mari päätteli, että nainen alkoi todennäköisesti tallentaa siihen keskustelun, joka alkaisi heidän välillään hetkellä minä hyvänsä.

”Minut on nimetty sinun kuulustelijaksesi, ja siksi tehtävänäni on selvittää, kuinka olet päätytynyt tänne”, nainen selitti ilmeettömästi. ”Kirjaan vastauksesi tähän lukulevyyn.”

”Selvä”, Mari lausahti tyynesti.

”Kuka sinä olet?” Ammi Lupinus aloitti.

Mari vilkaisi naisen olan yli kohti ovea ja mietti, mikä olisi paras vastausvaihtoehto. Hän harkitsi antavansa väärän nimen. Lenaa varovaisesti tark-

kaillessaan hän tajusi kuitenkin, että tämä oli jo saattanut kertoa hänen nimensä. Valehtelemisesta kiinni jääminen ei siis helpottaisi hänen tilannettaan lainkaan. Lisäksi terraunionialaisille hänen oikea nimensä sanoisi yhtä paljon kuin mikä tahansa valheellinen nimi, eli ei yhtään mitään.

”Mari Alauda”, hän vastasi viimein.

”Mari Alauda”, Lupinus toisti ja antoi sormenpäitensä tanssia litteän laitteen pinnalla.

Mari vilkaisi Lenaa sekä toista ovenpieleen jäänyttä rajavartijaa. Lena ei vastannut hänen katseeseensa vaan tuijotti ilmeettömästi eteensä. Toinen vartija vilkaisi häntä, kunnes alkoi tuijottaa eteensä tyhjä katse silmissään. Hän oli selvästikin utelias, vaikka yritti peittää sen sotilaallisen ryhdikkyytensä taakse.

”Mitä sinä teet täällä, Mari Alauda?” Ammi Lupinus kysyi seuraavaksi ja katsoi Maria suoraan silmiin.

”Anteeksi kuinka?” Mari kysyi, sillä eikö nainen tajunnut mistä oli kyse?

”Mitä sinä teet täällä?” Lupinus toisti kysymyksen.

Mari ei ollut odottanut tällaista kysymystä lainkaan. Mitä hän siis vastaisi? Kuinka paljon hän kertoisi? Mari nojautui seinää vasten ja katsoi kohti kuulusteluhuoneen kattoa. Oli asioita, joista hän ei voinut hiiskua. Hän ei voinut paljastaa Lenaa, saati kertoa Saiasta, joka oli tuonut hänet rajalle. Terraunionialaiset eivät ehkä pitäisi ajatuksesta, että joku rajan takana oli tuonut hänet tänne. Lisäksi se, mitä hänelle oli tapahtunut Gavialiksessa, ei kestänyt päivänvaloa rajan tälläkään puolella. Joten mitä hän nyt kertoisi Lupinukselle? Mikä olisi hänen virallinen valheensa?

Maria alkoi kaduttaa. Sinä aikana, kun hän oli istunut huoneessa yksin, hänen olisi pitänyt menneiden muistelun sijaan keksiä uskottava valhe loikkaamisensa syyksi.

”No?” rajavartija Lupinus vaati.

Mari katsoi naista tyynesti ja kohautti olkapäitään kuin keskenkasvuinen kakara, sillä hän ei todella tiennyt muuta tapaa vastata.

”Et tiedä mitä teet täällä”, nainen tokaisi. ”Vaikenemisesi on ylimielisyyttä, ja se on luonteenpiirre, jota en siedä.”

Mari vaihtoi asentoaan ja selvitti kurkkuaan. Hänen ajatuksensa polkivat tyhjää. Yleensä hän sopeutui vaivatta nopeasti muuttuviin tilanteisiin, mutta nyt hänen ajatuksensa olivat jäässä. Lupinus vaikutti taas vaitonaisuudestaan huolimatta olevan tilanteen tasalla. Lisäksi nainen uskalsi tunnustaa rehellisesti asenteensa Maria kohtaan, joten hän ei vaikuttanut vilpilliseltä. Naisen

asennoituminen Mariin ei välttämättä helpottaisi näiden kuulustelujen kulua, mutta eipä nykyhetki voinut toisaalta paljon huonontuakaan.

”Ymmärrätkö, ettet poistu tästä huoneesta ennen kuin olen saanut sinusta tarvittavat tiedot?” Lupinus huomautti.

”Mitä tietoa olet vailla?”

”Lähdetään siitä, mitä jo kysyin: mitä sinä teet täällä?”

Mari ei vastannut. Sen sijaan hän vilkaisi oven pielessä seisovaan Lenaan, jonka kasvot pysyivät yhä ilmeettöminä. Se oli hyvä, sillä he olivat nyt varsin tiukassa paikassa.

”Tulitko tänne tarkoituksella vai tahtomattasi?”

Mari pysyi hiljaa. Kumpi olisi parempi vaihtoehto? Jos hän vastaisi, että tahtomattaan, Lupinus haluaisi tietää olosuhteet, jotka olivat pakottaneet hänet Terra Unioniaan. Juuri näistä olosuhteista Mari ei halunnut hiiskua sanaakaan. Mikäli hän vastaisi, että tarkoituksella, häntä voitaisiin pahimmassa tapauksessa alkaa pitää rikollisena.

”Odotan vastausta”, Lupinus ilmoitti.

Mari huokaisi. Hän oli täysin ulkona mukavuusalueeltaan eikä hän pitänyt siitä lainkaan.

”Olet loukkaantunut”, Lupinus tokaisi lukulevyä yhä tutkiessaan. ”Käsi-varressasi on syvä haava.”

”Kyllä.”

”Sinut pidättäneen rajavartijan mukaan hän ei haavoittanut sinua.”

”Se on totta”, Mari sanoi. ”Hän ei haavoittanut minua.”

”Rajavartija raportoi myös, että hän antoi sinulle lääkettä lievittämään kipua.”

”Sekin on totta.”

”Käsivartesi haava puhdistettiin ja side vaihdettiin, kun saavuit raja-asemalle, ja lisäksi sinulle annettiin lisää kivunlievitystä.”

”Kyllä.”

”Eihän se ollut niin vaikeaa”, Lupinus totesi.

”Niin mikä?”

”Totuuden puhuminen”, Lupinus tokaisi vakavasti ja katsoi Maria kulmiensa alta kylmän harmailla silmillään. ”Yritetään jatkaa tällä linjalla.”

”Yritetään.”

”Miksi saavuit rajavyyhykkeelle?”

”En tiennyt olevani rajavyyhykkeellä”, Mari vastasi ja näin tehdessään hän oli lausunut ääneen ensimmäisen valheensa. ”En ole koskaan aikaisemmin edes kuullut käsitettä rajavyyhyke.”

”Miten et ole voinut tietää sitä?”

”Koska en tiennyt tästä paikasta mitään”, Mari väitti. ”En voi suunnitella meneväni paikkaan, jota en tiedä olevan olemassa.”

”Väität siis, ettet hakeutunut alueellemme tietoisesti?”

”En hakeutunut tänne tietoisesti.”

”Tietojemme mukaan rajan takana ei ole välittömästi asutusta, joten jos saavuit rajalle tietämättä mitä täällä on, se rajaa johtopäätöksiä, joita voin saapumisestasi tehdä.”

Mari katseli Lupinusta kulmiaan kurtistaen. Mitä nainen oikein mietti?

”Oletko vaarassa rajan toisella puolella?” Lupinus kysyi.

Siinä se tuli. Nimittäin kysymys, joka osui liian lähelle totuutta. Mari mietti kuumeisesti mitä vastata. Hän tiesi, että hänen oli yritettävä pysytellä totuudessa tai ainakin lähellä sitä, mutta samalla kertoa siitä niin vähän siitä kuin mahdollista.

”Mitä tarkoitat vaaralla?” hän kysyi puolestaan, sillä kysymykseen vastaaminen kysymyksellä oli ainoa keino saada lisää aikaa uskottavan valheen keksimiseksi.

”Uhataanko henkeäsi rajan toisella puolella?” Lupinus kysyi. ”Tai onko mahdollista, että joutuisit rajan takana kidutettavaksi?”

”Kidutus ei ole uhka kellekään nykypäivän maailmassa”, Mari tokaisi hieman huvittuneena.

Hän ei ollut kuitenkaan ainoa, jonka kasvoille nousi vieno hymy, sillä myös rajavartija Lupinus katsoi häntä selvästi huvittuneena. Nainen ei ollut syystä taikka toisesta vakuuttunut hänen sanoistaan. Mari oli kuitenkin ollut vakavissaan. Kidutus oli ollut kielletty lailla jo Gavo Hirundan päivistä lähtien.

”Haava viittaa kuitenkin siihen, että sinua uhataan rajan takana. Mistä haava on siis tullut?” Lupinus kysyi.

”Johtopäätöksesi on väärä”, Mari ilmoitti. ”Minä aiheutin sen itse.”

”Sinä?” Lupinus kummastui.

”Minä”, Mari vakuutti.

”Eikö kukaan haavoittanut sinua rajan toisella puolella?”

”Ei”, Mari vastasi. ”Kuka minua olisi halunnut haavoittaa? Minä viilsin haavan itse.”

”Eihän sinä ole mitään järkeä.”

”Niin kuitenkin tapahtui.”

”Miksi?”

Mari joutui taas vaikenemaan. Hän tajusi, että hänen tuli oppia pikaisesti, milloin olisi viisainta puhua totta ja milloin taas kannattaisi valehdella.

”Esitin sinulle kysymyksen”, Lupinus tokaisi, ja Mari kuuli naisen äänen sävystä, että tämä alkoi kyllästyä hänen epämääräisiin vastauksiinsa.

”Käsivarressani oli siru, jonka halusin pois”, Mari tunnusti viimein.

”Siru?”

”Muistisiru, jossa oli henkilötietoni. Sitä kutsutaan ID-siruksi.”

Ammi Lupinus nojautui tuolin selkänojaa vasten ja katseli Maria hetken. Hänen ilmeestään saattoi päätellä, että hän oli aavistuksen verran kummis-
saan. Hän ei ollut taaskaan ottanut Marin sanoja tosissaan.

”Miksi poistit tämän sirun?” Lupinus kysyi seuraavaksi.

”Halusin siitä eroon”, Mari vastasi.

”Odotan täsmällisempää selitystä.”

”Miksi?” Mari kysyi. ”Mitä merkitystä haavalla taikka sirulla on? Ei mitään.”

”Minä päätän, mikä on merkittävää tietoa ja mikä merkityksetöntä.”

”Asia ei ole merkityksellinen”, Mari lausahti.

”Mikset sitten suostu puhumaan asiasta?” Lupinus huomautti. ”Se, että väistelet kysymyksiäni, on merkki siitä, että asialla on merkitystä.”

”Jälleen väärä johtopäätös.”

”Ja sinä olet yhä ylimielinen”, Lupinus tokaisi. ”Korjaa asennettasi.”

Mari oli vähällä naurahtaa, mutta hillitsi itsensä.

”Miksi halusit poistaa sirun käsivarrestasi?” Lupinus tivasi.

”Koska siitä olisi ollut mahdollisesti haittaa”, Mari sanoi viimein. ”Siksi. Minkä muunkaan takia?”

”Miten siitä olisi voinut olla haittaa?”

”Mitä väliä sillä on?” Mari naurahti.

”Ole hyvä ja vastaa kysymykseen.”

”Kuten jo kerroin, siinä oli henkilötietoni”, Mari kertoi.

Lupinus jäi tarkkailemaan Maria ilmeisen kiinnostuneena. Hän selvästikin puntaroi mielessään, mihin kaikkeen Marin vastauksissa uskoa. Nainen oli siis utelias, vaikkakin erittäin epäilevä.

”Miksi halusit henkilötiedoistasi?” nainen kysyi ja tarkkaili Marin ilmeitä ja elkeitä huomatakseen petoksen. Tai näin Mari ainakin oletti.

”Halusin sirusta eroon”, Mari vastasi.

”Sinun kertomasi mukaan kyse on yhdestä ja samasta asiasta.”

”Halusin sirusta eroon, koska sen avulla minut olisi voitu löytää harmillisen nopeasti, nopeammin kuin halusin.”

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Toinen kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Voiko elämän aloittaa alusta? Terra Unionian toisessa kirjassa Pinusta varjostavat sekä ylilennon jälki-ilmiöt että kaupungin ylle kasaantuvat sadepilvet. Tilia, Anamona, Lemmus ja Lena joutuvat valintojen eteen, kun kaupunkilaisten joukosta alkaa nousta uusi voimatekijä ja aikaisemmin vakaa yhteiskunta heidän ympärillään alkaa muuttua. Lisää huolta aiheuttaa myös Terra Unioniaan livahtanut loikkari, joka näkee vieraan yhteiskunnan vain hetkellisenä pakopaikkanaan.

ISBN: 978-952-286-731-5